

Євген ТИЩУК

Наємниці демонів НОЧІ.., або Головний ніндзя України та Білорусі – козацький генерал!

Прокотилася та й схлинула хвиля «ніндзяманії» в країнах СНД. Численні аматори так і не дізналися про найтаємніше з усіх бойових мистецтв Сходу – ніндзюцу. Ця розповідь про одного з профі – володаря 3-го дану одесита Олега ГЛЄБОВА, воїна за покликанням і за професією, полковника запасу, козацького генерала й водночас голову представництва «Будзінкан додзьо» школи «Тогакуре-рю ніндзюцу» в Україні та Білорусі.

Пам'ятаю, коли вперше познайомився з Олегом Глєбовим, він проходив службу в управлінні корпусу ППО, й уже тоді його колеги-офіцери жартували, що скоро небо Батьківщини захищати буде нікому, крім підполковника Глєбова та його ніндзь, адже бойова техніка ППО виходить з ладу, а от його шаблі, зірки, ножі завжди «загострені»...

Грізний і втаємничений на рингу, Олег виявився надзвичайно доброзичливим та відкритим у житті.

– Чи доводилося бодай раз застосовувати свої навички на вулиці? – цікавлюся в полковника Глєбова.

– Слава Богу, ні...

Головний ніндзя країни пригадує випадок, який стався з ним у середині 1990-х у Херсонському гарнізоні. На тренування прийшли шість бригоголових молодиків і почали пояснювати Олегу, що вони, мовляв, «вовки», а всі навколо – «вівці».

– Платитимеш нам, а інакше викличемо тебе на бій без правил, – зухвало сказали вони тренеру.

– Я не проти, але ви мені напишіть розписку: що, мовляв, це ваше бажання й ви згодні, щоб я поламав вам руки, ноги, травмував хребет, очі й таке інше, – спокійно відповів майстер ніндзюцу.

Трохи поміркувавши, місцеві бандити пообіцяли повернутися до цієї розмови. Однак більше в спортзалі їх ніхто так і не бачив...

У орний пасок у 17 років

Як синові військовослужбовця Олега довелось багато поїздити світом, мандруючи за батьком. Спочатку віддаленими гарнізонами Далекого Сходу, а потім військовими містечками неподалік найкрасивіших міст Східної Європи.

За традицією всі чоловіки в їхньому роду своєю професією обирали захист рідної Вітчизни. З давнини гідно воювали його прадіди – донські козаки. У сер-

жантському званні розвідником пройшов Велику Вітчизняну дід. З її першого дня до останнього. І все життя вважав, що вижив лише завдяки Богу та майстерному володінню козацькими єдиноборствами. Свій досвід дід Володимир передавав улюбленому онуку, навчаючи азів старовинного бойового мистецтва фехтування та джигітування шаблею, роботи з нагайкою.

Відпрацювання з учнями захоплення вартового

36

Олег Глєбов – опанування майстерності ніндзя

Наступним бойовим мистецтвом, з яким ознайомився Олег Глебов, стало карате. Два роки займався під керівництвом відомого тренера Пала Сабо. Було це в Будапешті, де служив тоді його батько. За два роки занять юнак досяг вражаючих успіхів у цьому досить складному виді східних єдиноборств, отримавши чорний пасок (1-й дан) Сьотокан карате-до.

На запитання, як йому вдалося так швидко досягти такого рівня, Олег Дмитрович щиро відповів: «Займаючись карате, зрозумів, що бойовими мистецтвами захопився на все життя, а відтак повністю викладався на тренуваннях, проводячи у спортзалі весь вільний час».

Закінчивши 1981 року школу, юнак став курсантом одного з найкращих військових навчальних закладів

– Київського вищого інженерного радіотехнічного училища Військ протиповітряної оборони. І допомогли йому в цьому не знайомі батька, а власні знання та завзятість, бо вчився завжди наполегливо.

Опановуючи військовою науку, Олег активно продовжував займатися бойовими мистецтвами. А позаяк карате було заборонене, налягав на самбо та армійський рукопашний бій. Окрім того, вистачало часу на історію й радіотехніку. Був улюбленцем однокашників завдяки добрій веселій вдачі, вмінню організувати цікаві культурні заходи...

Першим гарнізоном, де лейтенанту Глебову довелося служити, було невеличке містечко Береза-Картузька, що в Білорусі. Служба в молодого офіцера пішла добре від самого початку, й успіхи не забарилися.

– Це були романтичні й водночас відповідальні роки, – пригадує Олег Дмитрович.

Теоретичні знання, здобуті в училищі, швидко трансформувалися в упевненість і добрі навички бойової роботи на посаді інженера-електронника, а потім оперативного чергового радіотехнічного батальйону. Незважаючи на значне службове навантаження, лейтенант і тут не полишив заняття бойовими мистецтвами. У вільний від виконання посадових обов'язків час організував групу рукопашного бою для військовослужбовців частини та їхніх дітей.

Після чотирьох років офіцерської служби капітан Глебов блискуче склав іспити і став слухачем Харківської військової інженерної радіотехнічної академії Військ ППО. І з перших днів навчання, аби продовжити своє вдосконалення в мистецтві карате, він шукав у великому місті досвідченого вчителя. Однак випадково натрапив на секцію, де навчали на той час не відомого у СРСР мистецтва – ніндзюцу. Новий напрям так захопив офіцера, що він віддавався йому з подвійною енергією. Тож розпочався новий етап у житті спортсмена.

– Після занять у академії ще 5–7 годин наполегливо тренувався під керівництвом досвідченого вчителя – Валерія Пиндрика, – пригадує мій співрозмовник...

І так було майже щодня протягом усіх трьох років навчання в академії. Крім фізичного вдосконалення за методиками ніндзюцу, офіцер вивчав історію та психотехніку цього унікального бойового мистецтва.

На фестивалі бойових мистецтв у Південній Кореї

«Спецназ» середньовіччя

Більшість людей, що цікавляться східними єдиноборствами, мабуть, чули про найтаємничіше японське бойове мистецтво нічних воїнів-ніндзя. Пройшовши нелюдську за складністю фізичну та психологічну підготовку, чудово володіючи всіма прийомами кемпо зі зброєю й без, ніндзі жартуєма долали фортечні мури та рови, годинами могли залишатися під водою, вміли пересуватися по стінах та стелі, залпувати сліди, зникаючи від погоні, битися з відвагою лева.

За давніми літописами, історія кланів ніндзя, що в переказі з японської означає «пластун», бере початок у VI–VII століттях нашої ери. Їхню появу в Японії пов'язують із проникненням у цю острівну країну дзен-буддизму з Китаю. Недаремно вчителі ніндзя стали монахи таємної буддистської секти ямабусі («ті, що сплять у горах»). Саме вони розкрили ніндзям таємниці гіпнозу, рецепти лікувальних бальзамів та отрут, показали на тілі людини точки, впливаючи на які, можна долати страх, притлумлювати відчуття спраги...

За словами Олега Глебова, клани ніндзя спочатку формувалися з різних верств населення: монахів, селян, мандрівних самураїв. А вже з XII–XIII століть доступ у ці гірські громади ззовні припинився. На цей само період припадає й найбільший розквіт мистецтва ніндзюцу. У той час, коли в країні всі воювали проти всіх, попит на неперевершених майстрів розвідки та диверсії був колосальний. Бо жоден із професійних японських воїнів-самураїв ніколи не брався до справи, яка вимагала відійти від бусідо – самурайського кодексу лицарської честі, а от для нічних воїнів це було звичністю.

– Звісно, що за такі нешляхетні способи ведення боротьби самураї зневажали ніндзя, але водночас побоювалися, бо ті досягли високого рівня професіоналізму, – продовжує розповідь головний ніндзя України.

Цікаво, що навчати бойового мистецтва в клані ніндзя починали з раннього дитинства. Спочатку з дітьми проводили психофізичні тренування передусім для розвитку сили та

витривалості (акробатична техніка виконання сальто та стрибки у висоту, біг, тривале висіння на поперечині, боротьба зі зброєю та без неї, плавання, їзда верхи). Обов'язковими були загартовування організму й розвиток уваги, пам'яті, зору та інтуїції.

У п'ятнадцять років юнак чи дівчина проходили обряд посвячення у воїни, починали вивчати у монахів-ямабусі магію тантричних обрядів, здобували знання з медицини та алхімії. «Вищою освітою» для ніндзі ставало оволодіння мистецтвом маскування: під мандрівного актора, монаха, священика, воїна, селянина, купця чи навіть жінку. Таке перетілення називалося січі-хо-де. Воно потребувало цілковитого злиття з обраним образом.

Поступове зникнення з арени кланів ніндзя прискорилося після буржуазної революції 1868 року. Вони почали поступово розпадатися, а їхні воїни влаштовувалися в поліцію, розвідку, армію. Популярними були ніндзі й під час російсько-японської та Другої

світової воєн. Після поразки Японії в останній американська влада заборонила мистецтво ніндзюцу, та воно розвивалося підпільно. 1975 року Масаакі Хацумі – голова школи «Тогакюре-рю ніндзюцу» відкрив вивчення цього бойового мистецтва для широкої аудиторії, зокрема й іноземців. Свій зал він назвав «Будзінкан додзьо», тобто «Палац священного воїна», на честь свого вчителя Тосіцугу Такамацу. З 1982 року філіали цієї організації почали відкриватися по всьому світові.

Завзяття в опануванні цього мистецтва, яке виявив Олег Глебов, дало свої плоди: за три роки навчання в академії він став справжнім майстром, отримав чорний пасок 1-го дану ніндзюцу від німецького майстра 8-го дану ніндзюцу Штеффена Фрелиша. Це дозволило йому відкрити представництво школи «Тогакюре-рю ніндзюцу» спочатку в Херсоні, а потім в Одесі. На думку майстра, в цьому йому допомагає спільність коріння підготовки ніндзю та козаків-пластунів і характерників.

– Скажімо, козаки полюбляють вишневе цвітіння, й ніндзя – квіт сакури; у нас – бандура, в них – сяменсен; спільно дивимося на місяць... та тренуємося, – каже Олег Дмитрович, розкриваючи таємниці своєї удачі.

Найбільше в ніндзюцу йому подобається постійне прагнення до самовдосконалення та до універсальності цієї системи. Його учні постійно здобувають високі призові місця на змаганнях з карате, дзю-джитсу та кемпо.

На підтвердження мій співрозмовник наводить свіжий приклад. У травні місяці одесити виїздили на змагання «Будзінкан додзьо» з росіянами в Білгород. Перше місце серед дорослих у двобої без зброї й також перше в бою на рокубожердинах виборов Гліб Глебов, син Олега Дмитровича, володар 1-го дану чорного паска, друге місце серед дівчат у двобої без зброї посіла його учениця 16-річна Валерія Філіппова.

А ще майстру єдиноборств імпонує основний принцип ніндзюцу, який звучить так: «жодних правил». Це означає, що успіху в боротьбі можна досягти лише за цілковитої відсутності будь-якого стереотипного підходу, шаблону.

Глебов із сумом розповідає про незатребуваність своїх знань державою. Адже на Заході фахівці такого рівня щонайменше тренують спецпідрозділи. Свого часу в українському війську йому запропонували посаду в розвідці, але так на словах усе й залишилося. Майже рік він був начальником фізкультури та спорту частини, але ж це майорська посада... Тому коли запропонували посаду старшого офіцера оперативного відділу у штабі Південного об'єднання ППО, одразу погодився. Відтоді життя

Олега пов'язане з Одесою. Тут він і служив, і тренував юнаків та дівчат, навчаючи мистецтва ніндзюцу.

Із захопленням Олег Дмитрович згадує про фестиваль бойових мистецтв «За мирний мир» у Південній Кореї, на котрий його запросили як делегата від України і де він був у жовтні 2000 року разом з іншими майстрами східних єдиноборств із 25 країн світу. Цікаво, що однією з вимог до майстрів організатори висунули й таку – бути одруженим лише раз. Бо який же ти, зрештою, майстер, якщо не стримуєш власні почуття?!

– Ураховуючи славетні традиції нашої держави, ми були там у козацькому вбранні, з шаблями та булавами, – зауважує Глебов.

На показовому виступі українці продемонстрували широкому загалові старовинне козацьке бойове мистецтво – фехтування шаблею, роботу з дивовижними для корейців булавами, ціпками, кастетами, боротьбу нахрест... Нагородою стали гучні оплески й постійний стенд у музеї офісу змагань, присвячений Україні та її єдиноборствам. Пам'ятну відзнаку козакам вручав особисто прем'єр-міністр Південної Кореї.

Свого часу чимало козацьких товариств запрошували Глебова до своїх лав, але наш герой обрав Українське реєстрове козацтво. Гасло УРК – «До міцної держави та добробуту народу України через духовність і патріотизм кожної людини», проголошене Гетьманом УРК Анатолієм Шевченком, і робота УРК, спрямована на зближення Заходу та Сходу України, знайшли відгук і в його душі. За останні чотири роки Олег Дмитрович обіймає посади начальника управління військово-патріотичної роботи, потім начальника штабу Одеського обласного козацького товариства УРК, начальника Головного штабу Південного козацького округу УРК. Нині генерал-лейтенант УРК Олег Глебов обіймає посаду голови адміністрації Гетьмана УРК у Південному регіоні України – командувача Південного козацького округу УРК, до складу якого входять Одеська, Миколаївська та Херсонська області. Він не лише координує та скеровує роботу козацьких товариств, а й допомагає козакам у вирішенні житейських питань, проводить різноманітні козацькі заходи, особисто готує команди козачат для участі у військово-спортивних іграх «Сокол-Джура» Українського козацтва.

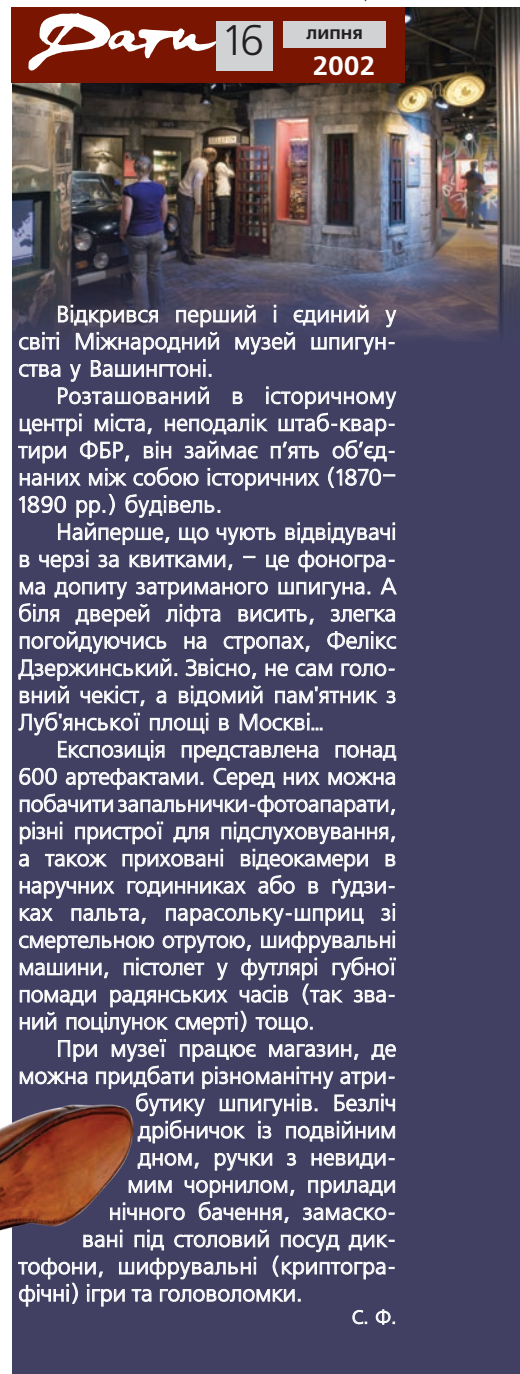
У січні 2007 року Глебов звільнився з лав Збройних Сил України. Проте з армією остаточно не розпрощався. Олег Дмитрович нині викладає «Основи захисту Вітчизни» та керує військово-патріотичною роботою в Одеській гімназії № 4. Його вихованці – команда «Статут»

– посіли друге місце на міському конкурсі «Тропою генералів», що проходив у лютому 2011 року у Воронцовському палаці Одеси. За підсумками несення почесної варті на Посту № 1 біля Меморіалу Невідомому матросу 2009 року караул Одеської гімназії № 4 було визнано найкращим.

Ще багато цікавого можна розповісти про військового полковника та козацького генерал-реєстровця Олега Глебова – «ніндзю в погонах», батька сімейства, людину просту і скромну. Зі своїми учнями в Одеській гімназії № 4 він ретельно та наполегливо вдосконалює ніндзюцу та козацький двобій. Це його пристрасть, його життя.

– Супертаємниць у нас немає, – прощаючись, каже Олег Дмитрович. – Є копітка щоденна робота над собою.

Фото з архівів
Олега ГЛЕБОВА та автора.

Відкрився перший і єдиний у світі Міжнародний музей шпигунства у Вашингтоні.

Розташований в історичному центрі міста, неподалік штаб-квартири ФБР, він займає п'ять об'єднаних між собою історичних (1870–1890 рр.) будівель.

Найперше, що чують відвідувачі в черзі за квитками, – це фонограма допиту затриманого шпигуна. А біля дверей ліфта висить, злегка погойдуючись на стропях, Фелікс Дзержинський. Звісно, не сам головний чекіст, а відомий пам'ятник з Луб'янської площі в Москві...

Експозиція представлена понад 600 артефактами. Серед них можна побачити запальнички-фотоапарати, різні пристрої для підслуховування, а також приховані відеокамери в наручних годинниках або в гудзиках пальта, парасольку-шприць зі смертельною отрутою, шифрувальні машини, пістолет у футлярі губної помади радянських часів (так званий поцілунок смерті) тощо.

При музеї працює магазин, де можна придбати різноманітну атрибутику шпигунів. Безліч дрібничок із подвійним дном, ручки з невидимим чорнилом, прилади нічного бачення, замасковані під столовий посуд диктофони, шифрувальні (криптографічні) ігри та головоломки.

С. Ф.